

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 255, juliol del 2008

PATENTS, MARQUES, DISSENYS

Marcel·lí Curell i Suñol
Agent de la Propietat industrial

Al Masnou: Sant Felip, 31

A Barcelona:

Passeig de Gràcia, 65 bis
T. 93 487 51 66 · Fax 93 488 03 21
mail@curellsunol.es

MASNOU
RELOJERIA - JOIERIA

Vacances del 10 al 30 d'agost

Descomptes molt interessants Aproveu els últims mesos

Durant tot el temps de liquidació el nostre taller de reparació continuarà oferint el seu servei.

C/ Barcelona, 9 Tel. 93 555 07 76

ES TRASPASSA LA BOTIGA
RAO AL 93 555 10 60

Genis Oliveras

Tallers Masnou. 85 anys al seu servei

Exposició i venda: Àngel Guimerà, 14. Taller: Puerto Rico, 28 Tel. Fax: 93 540 31 57 el Masnou

Pintor Domènech Farré, 13-15 · **93 462 80 00** · 08320 el Masnou

Butlletí mensual de **Gent del Masnou**, associació cívico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció:

Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol

Portada: *Sol tropical*, de Joan Comellas (1913-2000).

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-07

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
T. 93 540 39 29
gentmas@suport.org
www.gentdelmasnou.org

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

Editorial SOL TROPICAL

Aquest és el títol de l'obra pictòrica de Joan Comellas que encapçala el Butlletí del mes de juliol que teniu a les mans. Una imatge del sol radiant, en la seva plenitud, tal com li agradava d'imaginar-lo al polifacètic artista masnoví.

Aquesta imatge il·lustra perfectament l'entrada al temps bulliciós i ardent de l'estiu a través del pòrtic de juliol que, segons la dita popular *El juliol / l'amo del sol*, ens situa de ple en el temps canicular, durant el qual, el nostre amic, el sol, campa amb tota la seva opulència al bell mig del sistema que li deu el nom, el sistema solar.

Quan encara semblen ressonar les darreres notes dels cants de la Coral Xabec a les voltes de la parròquia de Sant Pere i els espetecs i lluminàries dels focs d'artifici a redós del temple parroquial, que ens anunciaven el punt i final de la passada Festa Major de Sant Pere, ens hem endinsat en aquest temps estiuenc, preludi del proper període de vacances que ja s'acosta per a una bona part dels humans.

Les escoles s'han alliberat dels estols de mainada, i els pares i avis se les han d'enginyar per tenir cura de la canalla a l'espera de les colònies d'estiu, els campaments, les ludoteques i tota mena de recursos per mantenir profitosament ocupada la gent menuda de casa. Al juliol, l'acompanya tota una càrrega de dites i tradicions que ens volen transmetre experiències, sentiments i saviesa, sovint procedents de la gent de pagès i de marina:

Pel juliol / pesca qui vol... Pel juliol poca pluja / per més que vulla... Trons pel juliol / treuen el dol... Qui no es banya pel juliol / no es banya quan vol... Pel juliol / ni dona ni caragol... Pel juliol i per l'agost / iritacions i mals del païdor...

Durant tot el mes, el santoral cristià marca el compàs de moltes festes majors i festes patronals sota el guiatge i advocació dels sants de lloc. Entre els més propers assenyalem: sant Crisòfol, patró de Premià de Mar (i dels automobilistes); santes Juliana i Semproniana, patrones de Mataró; sant Zenó, patró d'Arenys de Mar; la Mare de Déu del Carme, patrona i advocada de la gent de mar, etc., etc.

Mentre a pagès és temps de batre i ventar per separar el gra de la palla, per tota la geografia catalana s'escampa el calendari de festes, aplecs i celebracions de tota mena, que formen part del nostre costumari, com la festa del Pi de les Tres Branques, a Castellar del Riu (Berguedà), símbol dels Països Catalans..., el tradicional Aplec del Matagalls (al Montseny)..., la baixada dels rais pels rius del Pirineu, desafiant les lleis de l'equilibri i el curs de les aigües braves..., la cantada d'havaneres a Calella de Palafrugell..., i tantes altres que fóra llarg d'enumerar.

Tot plegat fa d'aquest mes de juliol un mes ple d'atractius que cal aprofitar, sens dubte. Alerta, però. Si d'una banda s'han pal·liat els estralls de la llarga sequera i els pantans han recuperat bona part del cabal d'aigua, cal seguir pensar a dosificar-la amb enteniment i mesura perquè les reserves ja hem vist que no són il·limitades (qui no recorda la visió trista i assedegada de l'església de Sant Romà de Sau totalment al descobert?) i, per altra banda, el fantasma de la sequera econòmica que plana sobre les butxaques domèstiques: aquest cop sembla que la crisi va de debò i cal estar ull viu amb les targetes de crèdit i amb els cants de sirena que ens volen ensarronar amb la promesa d'un estiu de somni. No s'hi val a badar, que el despertar podria ser cru.

Que tots plegats tinguem un bon estiu!

El President

Primeríssim

Quotes de soci 2008

Durant aquest mes de juliol procedirem al cobrament de les quotes de soci del l'any 2008 domiciliades en compte bancari.

A l'agost vacances

NOVETAT:

LES TROBADES MENSUALS DE COL·LECCIONISTES DE PLAQUES DE CAVA SON EXTENSIVES ALS AFECCIONATS A LA FILATÈLIA.
INFO. PÀG 27

Sumari

EDITORIAL	3
CORREFOC 2008	5
BUSTIA OBERTA	7
EL CONGRÉS per Joan Camps	9
CÓRDOBA per Joan Maresma Duran	12
RASCA I PICA per Ramon Serra	13
HISTÒRIES DE LA VILA per Joan Muray	14
MASCARONS DE PROA per J. Condeminas	17
CRÒNIQUES	
Bicentenari d'en Miquel Garriga i Roca per Joan Muray	18
MEM. Frederic Burnat. Josep Igual. per Joan Muray	19
La coral Xabec a Tagamanent i Un concert històric per Esteve Pujol	20
TEATRE CAPITAL per Rosa M. Isart i M.J.R. Lucas	22
PETIT DICCIONARI de Joan Comellas	24
ELS MIQUELETS DE CATALUNYA	26
GENT DEL MASNOU INFORMA	27
ARRAN DE SÒL per Pladebuit	30
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT per Carles Maristany	30

El carrer Pere Grau i l'encant de la feina ben feta

Potser el tema de guarniment del carrer Pere Grau no era gaire definit, però la portalada i el sostre potser ha estat un dels millors que s'han fet. Moltíssimes felicitats per a qui va dissenyar i fer aquestes espècies de meduses terrícoles, que deixaren tothom bocabadat. Ben bé no se sabia què era; uns deien que eren meduses, altres, estalactites de sal o arrels i molts no sabien

què, però l'efecte era espectacular.

Com sempre, l'ambient popular i amical, festa, esmorzar gratuït per a tothom, festa de l'aigua, xocolatada, divertiments, música, estàtua vivent molt bonica, cançons populars i havaneres foren algunes de les activitats més rellevants que aquest emblemàtic carrer ens va oferir per a la Festa Major.

Fotografies de: Ramon Boadella cedides per Comunicació i premsa Aj. del Masnou

f
finques OCATA
Tel. 93 555 14 73

G A I A
espai terapèutic
Teràpies • Botiga natural
93 555 70 55

g
gabinet OCATA
93 555 14 73

J. Ramon
Sastreria Camiseria a mida
93 555 02 44

NATUR HOUSE
Nutrició i Dietètica
TALLA amb el SOBREPÈS
Sempre hi ha un abans i un després!
Visites gratuïtes
Capitans Comellas, 3-5
(Prop del baixador d'Ocata)
93 540 96 30

Mobles Vilalta
Primera casa al Masnou
93 555 18 60

HT
HOTEL TORINO
93 555 23 13

CIIPG
CENTRE MÈDIC PERE GRAU
93 555 35 78 / 36 58

INSTAL·LACIONS
SEGARRA,SL
L'ENDOLL
93 555 12 52

AT
àngel tena
JOIERS
Fes que el moment sigui inoblidable
93 555 64 51

LA BARBERIA
Perruqueria d'homens
93 540 71 59

NOVETATS PRADELL
MARIA PRADELL
93 540 35 76

PASTISSERIA miquel
T 93 555 06 61

La festa Major ha passat! Visca la Festa Major! I els Correfocs!

A dos quarts de deu del vespre del divendres 27 de juny i després del reivindicatiu pregó de Festa Major de la mà de Lluís Millet, nét del Mestre, s'introdueixen a la balconada de Can Malet amb nocturnitat i traïdoria els diables i començaven sense cap respecte per a ningú el correfoc juvenil. Molta calor i molta escalfor, gent cridant i esverada, però els dimonis no paraven, patim-patam, una esplèndida bandada de tabalers engrescava i no deixava descansar els joves diables, que cremaven i cremaven i deixaven els carrers de l'Uonsam amb l'olor de la victòria. Els diables, els més joves, els qui ens portaran a un futur desinfectat de cagamandúrries i a una nova era de gent lliure, desvetllada i feliç, tornaven a conquerir com cada any la vila de l'Uonsam.

I perquè els diables estaven pletòrics, l'endemà, dissabte, vigília de Sant Pere, tornem-hi. Per als qui no volen els diables, el soroll, el fum i la gresca,

patapam!, dues tasses. Ara sí, la Colla Gran posava tota la metralla a la batalla. Impressionant! La gent, els carrers, les queixes, les pors, l'excitació, la suor, la nit, el foc, l'aigua, les cremades, els xiscles, les rialles, els cops, el Nopassaran, tot barrejat van fer un còctel de primera. Tota la brutícia de cada un acumulada durant tot l'any, els qui van participar-hi aquesta nit la van cremar.

Cal destacar la bona tasca feta per la Policia Local: els carrers pràcticament eren nets de cotxes; ja comencem a entendre que el correfoc és una altra manera d'entendre la Festa, de viure-la, d'assaborir-la. Tota l'estona que van estar els carrers nets de cotxes, els veïns dels recorreguts es van conèixer una mica més; eren uns altres carrers i semblava una altra gent; estaven contents perquè eren participants d'una activitat popular. Els havien tingut en compte.

La Colla estima el poble. Moltes gràcies a tots els col·laboradors i gent a qui agrada la festa; i als qui no, ho sentim, perquè, si no s'acaba el món, l'any que ve hi tornarem.

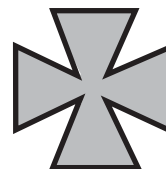

Fotografies Xavi Cardona

FARMACÈUTICS DEL MASNOU

Ple
de
Riure

24 hores al seu servei

Dies en què les farmàcies del Masnou estan de guàrdia

Juliol 2008

1	dimarts	Viayna
2	dimecres	Ocata
3	dijous	Riera
4	divendres	Dominguez
5	dissabte	Aymar
6	diumenge	Aymar
7	dilluns	Riera
8	dimarts	Dominguez
9	dimecres	Viayna
10	dijous	Aymar
11	divendres	Dominguez
12	dissabte	Ocata
13	diumenge	Ocata
14	dilluns	Aymar
15	dimarts	Viayna
16	dimecres	Dominguez
17	dijous	Aymar
18	divendres	Ocata
19	dissabte	Riera
20	diumenge	Riera
21	dilluns	Viayna
22	dimarts	Dominguez
23	dimecres	Aymar
24	dijous	Ocata
25	divendres	Riera
26	dissabte	Fàbregas
27	diumenge	Fàbregas
28	dilluns	Dominguez

29	dimarts	Fàbregas
30	dimecres	Ocata
31	dijous	Riera

Agost 08

1	divendres	Fàbregas
2	dissabte	Viayna
3	diumenge	Viayna
4	dilluns	Aymar
5	dimarts	Fàbregas
6	dimecres	Riera
7	dijous	Viayna
8	divendres	Fàbregas
9	dissabte	Dominguez
10	diumenge	Dominguez
11	dilluns	Ocata
12	dimarts	Riera
13	dimecres	Viayna
14	dijous	Fàbregas
15	divendres	Fàbregas
16	dissabte	Aymar
17	diumenge	Aymar
18	dilluns	Riera

M. de Déu
d'Agost

AYMAR (Maricel)	Almeria, 14	93 555 03 81
DOMINGUEZ	Enamorats 2, (Enfront Estació del Masnou)	93 555 59 36
FÀBREGAS	Navarra, 68	93 555 19 79
OCATA	St. Domènec, 1	93 555 33 08
RIERA	J.Llimona, 22 (Enfront C.Nàutic)	93 555 08 55
VIAYNA (M.J.Cardona)	Prat de la Riba, 23	93 555 04 03

Els serveis de guàrdia són de 9 del matí a 9 del matí
El dissabte a la tarda està oberta només la farmàcia de guàrdia

h o b e r t a

Totes les cartes adreçades a la **Bústia Oberta** encara que es publiquin amb pseudònim o inicials- cal que portin les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, núm. del D.N.I. i signatura. L'extensió no excedirà de vint ratlles mecanografiades a doble espai; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les.

Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes; seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

JARDINS PAU CASALS

En els jardins Pau Casals, e n c e r t a d a m e n t , l'Ajuntament va posar unes porteries de futbol i unes cistelles de bàsquet perquè els joves juguessin a pilota. Però la xarxa de protecció va quedar curta i no tanca pels laterals. Per això, quan la pilota s'escapa més enllà de cistelles i porteries, va carrer avall per la vorera o, pitjor, cau per un terraplè de diferents nivells. Això fa que les cistelles que no tenen xarxa estiguin infrutilitzades perquè no dona gust baixar tots els terraplens cada dos per tres. A més, hi ha risc de caure i els jugadors també malmeten la part enjardinada quan van a buscar la pilota. Els jugadors i els veïns agrairien a l'Ajuntament que prolongués la xarxa de protecció fins que no hi hagi perill que s'escapin les pilotes. No sembla una despesa gaire gran.

Valdeperas

ANTROPOLOGIA MASNOVINA

Em fascina la teoria de l'evolució de les espècies. He de reconèixer que em costa d'entendre-la, però ben sovint l'observo al meu voltant i això consola el meu esperit desmenjat. Un exemple ben nostrat és l'adaptació dels vilatans a la

generació –i conseqüent eliminació– de brossa, residus, escombraries, deixalles i altres immundícies. La majoria dels que passem dels 40 hem pogut patir aquesta evolució pas a pas: **Estadi 1:** llençar les deixalles al carrer, i adéu.

Estadi 2: llençar les deixalles al carrer amb nocturnitat, coneixedors que aquest fet no és ben vist per la resta de la tribu.

Estadi 3: llençar TOTES les deixalles DINS d'un contenidor proper a casa nostra.

Estadi 4: llençar TOTES les deixalles al contenidor a l'hora que toca i tancades en una bossa.

Estadi 5: separar alguns residus (envasos, vidre, paper...) i dipositar-los a la guardiola corresponent.

Estadi 6: separar la matèria orgànica del rebuig i baixar als contenidors amb una bossa a cada mà.

Estadi 7: avisar l'ajuntament quan hem de deixar mobles vells al carrer o durlos a la deixalleria.

Algun/a expert/a podrà discutir-me algun dels estadis evolutius però no ens enfadarem: els meus coneixements d'antropologia són similars al nivell d'anglès exigit per presidir l'Estat Espanyol, o sigui que els dono la raó sense recança. El més sorprenent d'aquesta evolució és que es produeix a velocitats molt dife-

rents fins i tot entre veïns d'escala. Mentre alguns ja miren la manera de superar l'estadi 7, tot reaprofitant el marro del cafè en alguna torreta del balcó, d'altres es mantenen fermes al primer estadi, impermeables a les crides institucionals i refiats que la selecció natural no els extingirà.

Vet aquí que al Masnou podem gaudir d'una petita colònia de l'estadi 1 concentrada en cert tram del carrer Rafael de Casanova. No sabem si es tracta d'alguna mancança genètica o d'una reafirmació d'un costum ancestral, però podreu constatar cada dia al capvespre com ple de bosses s'amunteguen de forma ufanosa, flairosa i suquejant a la porta de la colònia. Creiem que si hi ha algun Darwin amb ganes, valdria la pena que fos subvencionat pel Consistori a fi d'estudiar els costums íntims d'aquesta comunitat. [L'estudi és del màxim interès ja que al voltant de la colònia conviuen una sèrie d'individus d'estadi 1bis, els quals han descobert el clau de ganxo com a estratègia per separar les deixalles del sòl, tot evitant haver d'ajupir el llom.]

Ho dic, sobretot, com a inversió. Estem en temps de crisi, la caixa de l'ajuntament aviat se'n ressentirà. Imagineu, per un moment, que descobríssim en aquest indret una colònia d'*Homo Antecessor Masnovensis*. Ja veig una gernació de pixapins fent visites guiades; la gorra, la samarreta i la bossa d'escombraries de record; el llibre de receptes de la tribu, i el menú *Antecessor* a tots els restaurants de la vila: feina per a tothom i

ingressos atípics a mansalva.

I tot gràcies a en Darwin.

Joan Marc,

un gau de paster més.

MÉS VAL QUE ENS QUEDEM A CASA

Sembla ser que de moment no es farà la 3a hora perquè el Parlament ha dit que no(?). Em penso que no és pas la decisió del nostres polítics el que ha aturat la imposició d'una hora més de llengua forana a les nostres escoles. De fet tot plegat és paper mullat i cada cop és més clar que la funció del nostre govern és el d'una simple sucursal; més o menys el que feia la Diputació als anys 60. Mentre onegi la seva bandera a les nostres institucions, hem de tenir clar que hi estem sotmesos. Mentre tinguin la clau d'uns simples papers vells sense cap valor i siguin els jutges de si s'han de tornar, cremar o quedar-se'ls com a botí, no hi tenim res a fer. Mentre ens tractin com a criminals per actes reivindicatius perquè no volem rei ni dues banderes, o volem fer valer la nostra parla, anem per mal camí. Mentre no puguem decidir i demanem permís constantment per a tot, malament anem. Mentre no ens traïem el complex que durant tants anys ens han enganxat com una lapa corrosiva i que a la fi ens pot destruir, no aixecarem cap. Mentre haguem d'escoltar, obligats, i acceptar totes les seves decisions, conclusions, discussions i obligacions, no arribarem enlloc. I no arribar per no arribar, més val que ens quedem a casa.

Polític de saló

Passi-ho bé i moltes gràcies.

PUBLIREPORTATGE

Autoescola Salvat, 45 anys ensenyant a conduir al Masnou.

Fa 45 anys que un inexpert, però il·lusionat i emprenedor jovenet de 17 anys, Salvador Salvat, ben aconsellat pel Sr. Josep Ma. Bernatjo, exsecretari de l'Ajuntament del Masnou, i amb el suport dels seus pares fundava la veterana i pionera autoescola del Masnou. Molts recordem amb nostàlgia i simpatia aquella petita escola al carrer Pere Grau amb una entrada, que era un pinyó, i no gaire més ho era la sala de teòrica, però que s'engrandia quan en Salvador o algun dels seus col·laboradors intentaven fer-nos entendre el complicat codi de circulació. Segur que moltes són les històries i anècdotes que tant en Salvat com la Nuri ens en podrien explicar.

A principi dels 2000 l'acadèmia es traslladava al carrer Navarra i ens oferia unes instal·lacions més modernes i àmplies, però amb el caliu de sempre. La nova direcció que ara agafa el relleu té una bona base per continuar amb el bon tarannà que en Salvador i la Nuri van saber imposar-hi. Desitgem que la singladura que la nova autoescola ara comença sigui plena de bons auguris i ventures.

Jo, Salvador Salvat, i la meva esposa, Núria Gallego, pleguem després de 45 anys de l'autoescola. Des d'aquestes pàgines vull donar les gràcies als qui han fet aquests anys intensos i meravellosos.

Nosaltres pleguem, però l'autoescola continua amb una altra direcció, la de la Maite Vega, també ajudada, entre d'altres professionals, per Álvaro García, l'amic de tothom, als quals desitgem tota la sort del món.

A tots els treballadors d'aquesta casa, que durant tots aquests anys ens han ajudat: moltíssimes gràcies. També un record molt especial al malaurat amic i col·laborador Dani Zarzuela, que no fa gaire ens va deixar d'una manera precipitada i dolorosa.

Res més, amics; necessitaríem 45 anys més per agrair-vos l'estimació i el respecte que ens heu demostrat. També vull donar el més sincer agraïment als meus pares, Pau Salvat i Rosa Colomer, pel suport incondicional als inicis de l'autoescola i sobretot a la meua Nuri per acceptar-me,

sempre, tal com sóc.

Fins sempre.

Passi-ho bé i moltes gràcies.

Salvador Salvat i Nuri Gallego

Qui pot ser aquest
joveníssim aprenent
de conductor?

El Mestre, Cinto Sagré, amb un
jove alumne, Salvador Salvat, a
l'any 1963.

L'autoescola al carrer Pere Grau

Molts masnovins havíem
aprs a aparcar prop de la
caserna de la Guàrdia Civil

EL CONGRÉS

Per Joan Camps i Ortiz

Qui no té un all té una ceba, em refereixo als partits polítics en crisi que busquen el nord d'un imaginari full de ruta. Quan s'ha perdut la brúixola, no hi val la carta de navegació i cal recórrer a les eines oblidades: l'estrella polar, l'est solar. Cal tornar a les avaluacions objectives del que ens queda: de talent, de carisma, d'honradesa. Afermar-se en les coses tangibles: treure, encara que sigui discretament, els peus de la galleda per tornar a trepitjar terra ferma i acarar descaradament els errors. Decididament, calia fer cau i net.

En lloc d'això hem avarat un vaixell amb un capità i tres primers oficials aspirants a ser-ne. El capità aferrat al timó per obra i gràcia de tenir alliberat el quaranta per cent de la tripulació. Fins on pot arribar un vaixell amb el seixanta per cent de tripulació malfiada? Probablement enlloc.

El Congrés ha definit el mapa de la dispersió de la militància, valor fins ara desconegut, que no permet l'extrapolació a l'efecte del vot electoral on pivota el futur del partit. Així doncs, la prova del cotó fluix haurà d'esperar la propera contesa electoral. Vet aquí l'error d'haver volgut torçar els valors que militància i electorat teníem en comú. Pecat i penitència del d'haver usat, únicament el poder, la maquinària del partit, l'estructura dependent, per trepitjar la sensibilitat

del vot que era fidel a nosaltres. Excuso la primera edició del Tripartit, ja que és humà i excusable entrebancar-se la primera vegada en un parany desconegut; però irreparable error, llançar-se de lloros en la segona edició del Tripartit, àlies d'Entesa, i hipotecar-se les més preuades conviccions. Govern d'Entesa, paradoxal sinònim per a una associació de govern que no ha parat de tirar-se els plats pel cap i convertir en política seriosa el sàinet setmanal de Polònia.

En teoria, si fou ben raonada la decisió d'entrar en el Govern, havent perdut les eleccions el PSC davant de CiU, avui seria legítim que la unió dels Carreteros, Benachs i Renyers fotessin un cop al colze del timoner Puigercòs, tot dient-li *Som la majoria progressista que ha interpretat la voluntat dels votants i podem enrolar la tripulació majoritària i la més devota dels veritables objectius d'ERC*. La pròpia filosofia del Tripartit, defensada en El Congrés encara com un compromís intocable, és la ferida sagnant d'una crisi que segueix oberta.

Vaig estar molt atent quan Puigercòs retia comptes de la seva Gestió des del Congrés Lleida, arengant-nos el recordatori que nosaltres érem d'Esquerra, també Republicans i, òbviament, de Catalunya. Rar discurs davant del gegantí escenari del Fòrum, on només

constava un prim i escarransit logotip de la paraula Esquerra, un mot que hem atrocinat tant que ja no vol dir res, una prova tangible de l'amnèsia induïda des de dalt com si ens fes vergonya ser el que més som i més hauríem de ser: Republicans i de Catalunya.

Un congrés és un congrés, i el nostre, El Congrés, al marge de l'acotació esmentada, ha mostrat un veritable esforç d'organització, també d'exercici democràtic, dues pautes que vull agrair i sobre les quals podem reconstruir el futur d'Esquerra Republicana de Catalunya. El que passi a partir d'ara puntuarà per a Puigercòs com a legítim mestre de batuta; però la tasca compromesa per ell mateix en El Congrés no li serà gens fàcil, ja que haurà de comptar amb tres tenors de veu solista i els respectius conjunts corals i amb tots ells s'haurà d'anticipar a l'oníric 2014 amb un cant harmonitzat i audible.

El perill de ser fidels complidors de l'Entesa no radica a quedar-s'hi, sinó pel risc que, en voler ser qui som i com som, ens tornin a fotre fora del Govern de la Generalitat. El crac amb visió de la jugada continua sent Montilla, que s'ha anticipat i ha parat el cop, com un veritable nacionalista, negant-se a aplicar la tercera hora de castellà. Ell sí que té full de ruta, mapa, brúixola i la promesa fidel, potser servil, d'alguns dels nostres propis timoners. Per

tant, també s'anticiparà a l'hora de posar pedaços a l'Estatut i a l'hora d'endolcir el tan sonat finançament. Entre la ingerència del Tribunal Constitucional i la crisi econòmica que ens espera, els sobran excuses per tancar-nos l'aixeta des de Madrid.

Difícil problema el nostre, on l'encert electoral del passat ha equilibrat les finances del Partit, ja que és veritat que de cada euro de salari públic que ingressa cadascun dels nostres regidors, alcaldes, diputats, directors, consellers, vicepresidents i presidents; un bon pessic va a parar als cabals de la Fundació i, avui per avui, ens permet gaudir d'una economia exemplarment sanejada. Les peles són les peles, sense euros

no seríem lliures. Però en l'àmbit local, al Parlament i a Madrid, ERC ja tenia la justa proporció electoral d'alliberats que, fent la seva tasca, sostenien i milloraven la complexa economia del partit. Així doncs, ni en el sentit crematístic ens valia la pena, ja que els quatre duros que podien aportar les incorporacions de Carod-Rovira i Puigcercós al Govern comportaven dues greus conseqüències; la primera: menyspreàvem els vots d'aquells nacionalistes que amb el cor partit entre CDC i ERC ja ens votaven; pitjor encara, renunciàvem a la gran bossa de vot potencial que, amb sentiment independentista, vota CiU. La segona: la direcció bicèfala d'ERC, president i secretari, dissentien de les

funcions que tenien assignades i les deixaven en mans dels Vendrells, punta d'iceberg dels tapats que encara remenen les cireres. Tant de bo que poguéssim retornar a aquell Congrés de Lleida, en què en teoria Carod-Rovira i Puigcercós podien sumar, quan en realitat era un acord interessat, de conveniència, un donar-se temps per començar la gran cursa d'anys perduts a veure qui li feia el llit a l'altre.

Voldria acabar amb un epíleg encoratjador, però crec que la millor manera de sanar un ludòpata consisteix a diagnosticar la malaltia, explicar-li amb claredat l'alienació que pateix i que, amb coneixement de causa, sigui el mateix malalt qui vulgui de veritat guarir-se.

**DES DE QUE JUGO A
L'SCRABBLE A GENT DEL MASNOU
HE APRENDIT QUE ELS "ÀDHUCS"
NO ES POSEN MAI
EN PLURAL !**

**CASUM
LES CABÒRIES!**

PERFECCIONA EL TEU POLAC !!

**TOTS ELS DILLUNS, DE 9 A 11 DEL VESPRE, JUGUEM A L'SCRABBLE
EN CATALÀ AL LOCAL DE GENT DEL MASNOU. HI ESTÀS CONVIDAT!!**

EL LOCAL DE GENT DEL MASNOU ESTÀ AL CARRER DR. AGELL, 9 (EL MASNOU).

LA PASTISSERIA FRESCA DE L'ESTIU

AMB TOTA LA GARANTIA de les pastisseries del Masnou

Forn de Pa i Pastisseria

Bautista

El nostre Pa de cada dia

Mestres Villà 87-89 · Tel. 93 555 20 89 · El Masnou

pastisseria bomboneria

Font

Navarra, 100 · Tel. 93 555 34 75 · El Masnou

PASTISSERIA DEGUSTACIÓ GRANJA

Matalí

Des de 1866

El Masnou: Prat de la Riba, 4 · T. 93 555 04 60

Teià: Passeig de la Riera, 14 · T.93 540 14 52

PASTISSERIA - BOMBONERIA
miquel

Antiga Casa Pagès

Fundada l'any 1927

Pere Grau, 59 · Tel. 93 555 06 61 · El Masnou

PASTISSERIA · CONFITERIA

La Moreneta

Itàlia, 31 · Tel. 93 555 35 64 · El Masnou

Córdoba

Per Joan Maresma Duran

Per feina, el mes passat vaig estar a Córdoba. Era la primera vegada que se celebraven els exàmens d'espanyol com a llengua estrangera i em va tocar estar a la ciutat argentina per fer un taller i supervisar que tot anés bé. Penso que és bo passar uns dies fora, però quan és per feina es fa una miqueta cansat, ja que són dies de feina intensa i de compromisos amb les persones que et reben amb els braços oberts.

Durant els exàmens vaig poder comprovar que el nivell d'espanyol era molt bo. Els candidats a la prova eren joves de tot el món que passaven una temporada al bell mig d'Argentina. Jovent d'Alemanya, de Suïssa, de França, de Japó, d'Estats Units. Tots aquests xicots estudiaven espanyol a Córdoba a part dels seus estudis.

El món actual es mou massa de pressa per al meu gust. Segurament sempre ha estat així, però és aquesta una època de massa canvis, que costen una miqueta –o em costen a mi– de digerir. Penso en la distància, perquè fins no fa gaire era complicat viatjar, sortir del lloc o de la comarca de naixement. També fins no fa gaire per creuar els oceans s'emprava un vaixell que segurament trigava més de trenta dies per travessar l'Atlàntic. Actualment, un pot arribar als antípodes en vint-i-quatre hores. Penso també en els meus avis: què em pensarien ells? Probablement dirien que, a mi, no se m'ha perdut res ni a Grècia ni al Líban ni a Brasil, països on he viscut. Tal vegada no creuem dues vegades el mateix riu. El que hi ha en aquest canvi misteriós és que potser són modificacions del nostre interior, ja que som nosaltres els qui ens formem el món i el que nosaltres vivim no està regit per cap atzar o destí. És el nostre estat interior el que selecciona les coses: el món és com l'hem creat nosaltres.

Als joves que vaig examinar, els vaig veure amb un xic d'enveja. Tenien disset, divuit, dinou anys i les ganes de

menjar-se el món. A la seva edat, ho reconec, jo no tenia gairebé res al cap, o simplement eren altres temps, altres valors. Segurament ells tampoc no tenien pensat passar quasi un any fora del seu país; segurament van estar a Argentina estimulats pels seus pares, però sí que penso que aquest fet els ha ajudat positivament en la seva existència. Vaig examinar –en els exàmens hi ha una part oral– persones ben madures per a la seva edat, persones amb qui es podia parlar, que eren conscients que la vida és complicada i no tot surt com desitgem, persones que parlaven un espanyol prou correcte i elaborat, capaces de mantenir una conversa sobre temes de vegades una miqueta abstractes, xicots que havien après a conviure, a aprendre d'una altra cultura, d'una altra llengua, ja que llengua i cultura van agafades de la mà.

A Córdoba al dia lliure vaig poder gaudir d'un centre històric molt petit però ben conservat. Esglésies barroques de l'època del virregnat de Lima, art colonial que a Rio es troba rarament. El convent de les *carmelites* em va semblar una delícia, una joia del segle XVII, una església ben acollidora i ben conservada.

També hi havia els evangèlics, que han crescut com els bolets a Amèrica Llatina. Potser les persones es van desencantar amb el catolicisme, no ho sé, ja que la religió és un tema ben personal. Hi havia a Córdoba una església que té molt d'èxit a Brasil anomenada *Iglesia Universal del Reino de Dios*. Desconec si existeix a Espanya. Curiosament, a la porta no

hi havia gent blanca, ni gent que havia nascut a d'altres indrets. Eren tots *morochos*, que és com es refereixen a Argentina als indígenes, tot i que el diccionari diu que és paraula del quètxua i vol dir persona amb cabells negres i pell blanca. Evidentment, és aquesta una paraula despectiva. Aquesta gent anava amb la *roba del diumenge*, una roba que pretenia ser elegant i es veia que era de mala qualitat. *Un quiero y no puedo*.

Món aquest de contrastos, on joves maduren a d'altres països i que tindran un futur amb més garanties –ja veig al diari de Rio anuncis de feina on es valoren estades a l'estranger; imagino que també deu existir això a Europa– i on d'altres joves –deixats de la mà de Déu encara que es diguin cristians fervorosos; jo desconfio de qualsevol tipus de fervorositat i dels qui es diuen virtuoses– tenen un futur ben negre i poden aspirar a ben poc, tot i que somiar sigui de franc.

RASCA I P/CA

Per Ramon Serra

Els humans som animals de costums, això és el que he sentit sempre i moltes vegades, mirant la realitat, haig de dir que sí, que ho som, perquè trencar rutines no és fàcil per allò tan famós del boig conegut i el savi per conèixer. Què podem dir, doncs, d'un partit assembleari que vol jugar a la segona divisió (Catalunya) com si fos un crac de la primera divisió (Espanya)? Oh no, horror, què diu aquest ximple? Ni més ni menys que som uns manats, que hi ha qui ens deixa jugar a fireta; però, quan s'ha de fer el dinar, això és cosa dels grans; els nens ja en tenen prou de fer veure que fan pastissos amb una mica de fang i aigua (aquesta controlada perquè no deixen ni triar l'aixeta).

Els assemblearis han fet president de la cuineta un senyor que havia jugat a la primera divisió, pensant que potser els horitzons de la llibertat arribarien per art de màgia i en forma de pluja fina amararien de catalanitat tot l'antic cinturó roig de Barcelona (on hi ha el veritable botí de vots). Bé, la cosa no és ben bé així, però els nostres herois de la dita esquerra, barallats com a bons germans de família poc nombrosa, es posen a la grenya per allò de "jo sí que sé, i no en Manelet".

Pocs i mal avinguts i amb el problema afegit que han tastat el cotxe oficial, el sou fix, més generoses dietes, les barretrades (tramposes) socialistes i sobretot el: Collons, sí que en sé de fer política.

Diuen que tot és cíclic, que res no és completament nou, que tot torna, vaja. Aquesta gent tan llesta (esquerranosa i de progrés) no ha llegit que hi ha pactes que no es poden fer (uns que deien que convergien i que s'unien encara travessen deserts inhòspits per culpa d'ajudar un tal Pepe de qui no recordo el cognom); el pagès ha de fer de pagès i el paleta, a posar totxanes. En fi, que els qui volen marxar d'un lloc no poden recolzar els qui volen quedar-s'hi. La política és l'art del pacte i no de la baixada de pantalons a qualsevol preu (i menys quan el preu només el cobren ells i el cabal és de tots).

Sí, ja ho sé, ja ho sé, de l'oposició estant no es poden fer miracles; però fer de cossa i menjar-se gripaus alts com un sant Pau tampoc no és que sigui la cosa més gratificant del món.

Hi ha qui diu: És que així toquem poder. Mentida, el veritable poder sempre l'han tingut els diners; i el politiqueig de veritat ja és més amunt de la primera divisió, ara em sembla recordar que en diuen "La Champions" i es juga en un país estrany on uns volen ser una cosa i els altres una altra (una mica com nosaltres, els catalans); crec recordar que el camp de futbol és en un lloc que diuen Brussel·les.

I nosaltres, tan mesquinets, demanant que ens deixin posar un tub gros per a l'aigua, i ens diuen que no. Cagum tot, sí que en tenim de poder, sí.

El gran problema dels assemblearis és que la família es va fent petita i sembla que no s'adonin del perquè. Ah, però no

ens empenyèssim pas, d'ací a poc faran uns estudis de vés a saber què per entendre el que no té explicació; però, tranquils, ells, els qui manen (poquet, com hem relatat abans, o gens, com em temo) trobaran la forma de tergiversar el missatge final amb un recargolament del llibre del senyor Pompeu.

Ah, me n'oblidava, tot ho fan pel país, això que quedi clar; el que estaria bé és que ens expliquessin de quin país estan parlant, perquè els socials diuen una cosa i el republicans una altra, i uns tercers, que abans eren vermells i ara son verds (fixeu-vos-hi, a l'inrevés dels tomàquets), fan una mica el contrapès, tot i que la cosa verda és molt internacional i tal i qual.

Quan llegia totxos (llibres) polítics, la frase recurrent era que el poder corromp; agafem-nos en aquest bri d'esperança i pensem que, si gairebé no tenen poder (real), la seva descomposició (sona lleig oi?) és molt petita, cosa que ens permet albirar el futur amb una certa esperança de retrobar uns principis on l'ètica, i per què no també l'estètica?, sigui una altra. Ja sé que és mentida el que estic escrivint, però sonava potent i repetitiu i suat.

Mai no ens alliberarem del problema, perquè nosaltres som gran part del problema i una petita part de la solució. Em sembla que la balança sempre cau pel costat dolent com una llei de Murphy qualsevol.

Suposo que, com que sóc un ignorant, no entenc la majoria de coses i faig les reflexions que es faria un ase, a saber: Si em foten un cop de bastó sé el que no puc fer; si em donen alfals sé el que haig de fer i si m'ensenyen una pastanaga és que m'estan enganyant.

I com diria Grouxo Marx "Aquests són els meus principis; però, si no li agraden, en tinc d'altres."

Històries de la vila

Per Joan Muray

CARRERS I CASES QUE FOREN 1a FILA

-aquelles cases que llindaven al migdia amb el mar i Mallorca-

Al Masnou, i segurament en altres poblacions del Maresme, les cases que formen la filera de l'actual Camí Ral, aquell antic camí que des de l'època de Roma i de l'Edat Mitjana circulava paral·lel a la platja, actualment convertit en la carretera N-II, no són les més antigues, ja que moltes deuen tenir entre cent i dos-cents anys.

Les que realment eren primera fila ara estan en un segon terme i algunes en tercer, ja que els terrenys que tenien al davant i que arribaven fins a mar eren els seus horts, que en alguns casos, fins i tot travessant el Camí Ral, arribaven a la platja; i d'aquí que les escriptures posessin que llindaven amb el mar i Mallorca, perquè no tenien cap casa al davant. Aquests horts es van anar venent per fer-hi cases i aquelles cases que tenien sol i veien el mar quedaren ofegades darrere les que es construïren als seus horts. Es van vendre el sol i la vista.

Aquesta asseveració és de fàcil comprovació, ja que, si hom agafa les escriptures de les cases de l'actual primera i segona files, veurà que les de la segona són més antigues que les del seu davant. A moltes de les antigues, hi podrà trobar la descripció esmentada més amunt, la mateixa que porta per subtítol aquesta història, la qual diu: *...linda a mediodía con un huerto, el Camino Real, el mar y Mallorca.*

A més de carrers i cases, que al poble n'hi ha diversos exemples al llarg del terme urbanitzat des de temps antics, també es pot veure per mitjà de l'emplaçament que tenien les torres de defensa, soles o de masos que hi havia antigament.

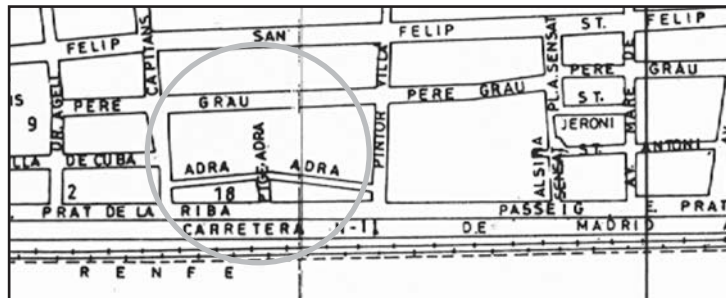
Quant a les torres de defensa del Masnou (cap d'elles arran de Camí Ral), de les sis que tenim comptabilitzades, tres pertanyien a masies, que són: Mas Antich, Can Teixidor i Can

Fontanills (Casino). Les dues primeres encara existeixen; de la tercera, tot i enderrocada, n'hi ha algun vestigi dins les construccions del Casino. Quant a les altres, totes desaparegudes, hi havia la que estava a l'actual c/ de Barcelona, que no se sap si era d'alguna masia. La de la plaça de la Llibertat, que havia servit de presó municipal, la qual, tot i estar davant del mas de Can Corbera, no sembla que en formés part. I la del c/ d'Adra, que tampoc no tenia masia al costat, podria ser d'època romana i fou enderrocada el 1802, segons comenta l'arquitecte Garriga i Roca al seu plànol del Masnou del 1846. Totes

- **Carrer d'Adra.** Carrer on els més grans encara recordaran els horts que moltes de les cases tenien al davant, de considerable llargada, als quals foren construïts els pisos que ara li tapen el sol. La torre de defensa que

Carrer d'Adra. Vista dels anys cinquanta del segle passat, amb els horts davant les cases.

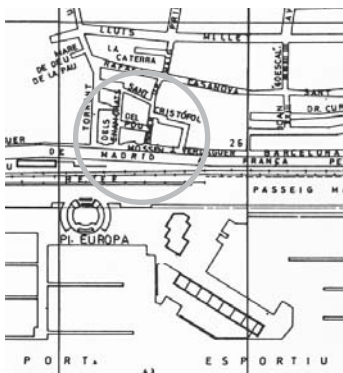
Carrer d'Adra, sector del plànol on es pot apreciar la inflexió que fa perquè al mig hi havia l'antiga torre de defensa.

elles, com es pot veure als plànols antics, estaven reculades del Camí Ral actual, estaven a l'ara segona fila de cases, però que al seu temps era primera fila.

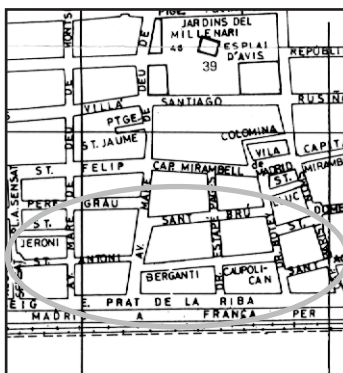
Tot i no tenir torre de defensa, també es trobava a la mateixa alçada, o sigui reculada de l'actual Camí Ral, la masia de Can Casas (també coneguda per Mas Nou), la qual tenia al davant un ampli hort, després jardí, que arribava fins al Camí Ral. Fou enderrocada a començaments de la dècada dels setanta del segle passat. D'aquells carrers i cases que foren primera fila, encara en podem veure uns quants vestigis; entre els més assenyalats, hi tenim els següents:

hi va haver al bell mig d'aquest carrer, que fa una inflexió, feta perquè en aquell indret encara hi havia la torre quan urbanitzaren el carrer, algunes cases del qual foren fetes a la segona meitat del segle XVIII. La torre fou enderrocada a començament del segle XIX, tot i que en queden vestigis, subterranis, on es pot accedir des de l'eixida d'alguna casa.

- **Carrer del Pou.** Carrer que ara queda a un nivell més baix que la resta de carrers, cosa que és deguda a l'elevació de la carretera N-II feta al primer terç del passat segle XX, així com, de retruc, va haver de ser elevat el torrent Humbert, que té en un dels

Carrer del Pou, el tros assenyalat per sobre de les cases actuals, és l'hort que cada casa tenia fins a mar.

Carrer del Bergantí Caupolicán; els horts o patis que encara quedaven fa uns anys.

Restes del pou i el safareig de l'hort que fou de la casa núm. 11 del carrer del Pou, apareguda quan es va derrocar la casa que hi havia per a la construcció d'uns pisos.

extrems. Dels horts de les cases d'aquest carrer, molts ja foren venuts i s'hi construïren cases entre final del segle XIX i principi del XX. Una mostra més que fou primera fila, la tenim en la numeració que va tenir fins quasi al darrer terç del segle XX, ja que era seguida: 1, 2, 3, etc., fins que fou canviada a l'actual dels números parells al costat de muntanya i els senars (els pocs que hi ha) al costat de mar. De les cases d'aquest carrer, la majoria són de començament del segle XVIII.

- Possiblement també foren primera fila les cases dels actuals carrers de Sant Antoni, Bergantí Caupolicán i Sant Agustí, del veïnat d'Ocata, antigues cases de pescadors i d'algun capità, com la de "can Fita", dels capitans Millet, al carrer que porta el nom del seu famós vaixell, el "Bergantí Caupolicán".

Finalment, com una curiositat més per afegir a la petita història del Masnou.

En cercar documentació per a aquestes històries, hem trobat en una carta de sol·licitud d'obres, signada al Masnou el 30 de març del 1870 pel capità Ramon Coll i Patrana, l'aparició del nom que anteriorment, o paral·lelament, deuria haver tingut l'actual carrer del Pou, ja que diu textualment:

- ...sita en la calle del Pou o del Boix.

Amb aquest doble nom, aquest carrer podria haver-se dit *carrer del Boix*, però hauria estat conegut popularment pel de carrer del Pou, a causa dels pous que hi havia, només un dels quals es conserva a la vista; els altres o deuen estar sota les actuals cases del Camí Ral o estan dins alguna d'aquestes cases. El nom del Boix li hauria pogut venir per haver-hi, en temps força reculats, aquest arbust, cosa gens estranya, ja que estava, i està, a tocar d'un torrent, tot i que en aquells temps hi baixava regularment

aigua. El mateix cas passava a l'actual carrer del Dr. Curell, que popularment fou conegut com a *carrer de la Ginesta*; i l'ara carrer de Buenos Aires, com a *camí de les Atzavares*, ambdós per l'abundància que tenien d'aquestes plantes.

El pou que encara hi ha al carrer del Pou fou cantat per Jaume Bertran i Collell en un bonic poema, amb fotografia adjunta, que va portar el programa de Festa Major del 1969. El qual, per la descripció tan encisadora que fa de les eixides masnoves, reproduïm sencer. Diu així:

L'EIXIDA

Vermelles lloses
amb junts de molsa;
fulles de roses
que el vent espolsa.

Safareig cobert
d'enredadera
i un pou obert,
ran la palmera.

Per paret blanca
l'heura s'enfila;
gronxant la branca
pinsà hi refila.

Arreu flamegen
les clavellines
i els galls rumbegen
amb les gallines.

Parra tupida;
vell llimoner;
rublert de vida
el xic taronger.

Racons amb menta,
on una aranya
fila amatenta
prop d'una canya.

Boix, fent barrera,
malva rosada;
fresca falguera
mig amagada.

De la bugada
roba a secar,
com vela hissada
dins nostre mar.

Viu l'oreneta
sota el terrat
amb biga estreta,
niu enfangat.

Policromia
amb l'or del sol.
És un migdia
de juliol.

A voltes ens pensem que, de les coses que coneixem, fins i tot de les més properes, ho sabem tot i que sempre deuen haver estat tal com les hem vistes. Amb aquesta nova aportació podem veure que no, que les

coses canvien, a vegades per a bé i altres per a mal, però canvien.

FONS CONSULTATS

- Butlletins de Gent del Masnou, números: 22, 25, 40 i 89.
- Arxiu Històric del Masnou
- Cambra de la Propietat. Mataró (escriptures).
- Arxiu família Casasús-Maynar
- Programa de Festa Major de Sant Pere, del 1969.

D'esquerra a dreta: Pou existent al carrer del Pou, en una imatge del 1969. La casa on es troba havia estat dels Rosés i coneguda popularment com a "can Maginet". Carrer de Buenos Aires, en una pintura dels anys vuitanta del segle XIX, on es poden veure les moltes atzavares que hi havia.

G U I N G U E T A

M E N Y O

A la platja d' Ocata, dia i nit, 619 610 374

TOTS ELS DIJOURS DE JULIOL I AGOST

“LES NITS LLATINES DE LA GUINGUETA”

PROGRAMACIÓ

JULIOL	AGOST
INAUGURACIÓ DIVENDRES 4 AMB L'ORQUESTRA “MANCHAS DE SALSA” DIJOURS 10 AI, AI, AI - RUMBA CATALANA Rafalito Salazar (guitarra i veu), Pep Lladó (teclats), David Torras (guitarra i veu) i Jordi Gas (veu). DIJOURS 17 DE JULIOL FIVE IN ORBIT (Swing) Ramon Fossati – trombó, cargols de mar Olivier Brandily - saxo alt, Laurent Bronner – piano, David Salesse – contrabaix, Patrick Filleul – bateria DIJOURS 24 JIMMY JENKS QUINTET (Latin/Funk) DIJOURS 31 CLUB DEL RITME ALL STARS (Rumba/Latin Jazz) Yumitus de la Payoya - piano, Quino Bejar - percussió, Ignasi Riera - Baix i coros, David Torras - guitarra i veu, Alex Ventura – bateria	DIJOURS 7 DELTA POWER TRIO (Reegue/Rock) Joan Vinyals – guitarra i veu, Ignasi Zamora - baix i veu, David Gomez – Bateria. DIJOURS 14 VICENÇ SOLSONA GRUP (Funk Music) DIJOURS 21 CLUB DEL RITME ALL STARS (Rumba/Latin Jazz) DIJOURS 28 CLUB DEL RITME ALL STARS + JAM RUMBERA DISSABTE 30 CLAUSURAAMB L'ORQUESTRA “MANCHAS DE SALSA”

Tots els concerts a les 23 hores

Mascarons de proa

Per Josep Condeminas

No hi ha dubte que, si la història dels velers ha arribat als nostres dies envoltada d'un halo romàntic, no ho són menys els mascarons molts dels quals llueïen a la seva proa. La veritat és que n'hi havia de tota mena, fins i tot de grotescs; i, encara que els seus orígens foren de caràcter totèmic i religiós, acabaren sent emblemàtics o sentimentals. A l'antic Egipte les naus duïen la flor de lotus i les pintures dels déus protectors. Els fenicis, un cap de cavall pintat de vermell representant la força i la lleugeresa. A Grècia i Roma es prodigaren amb una variada fauna; i a les embarcacions normandes, les serps i dragons. El junc d'Orient portava un ull a la proa per sotjar els perills del camí. El lleó rampant fou el mascaró tradicional de les armades anglesa i espanyola. Des de començament del segle XVIII, els vaixells francesos també duïen un lleó, en aquest cas, coronat; però a partir de 1785 fou declarat reglamentari l'escut amb la flor de lis. Als velers mercants foren abundants les figures policromades de la dona o la filla de l'armador. Al Museu Marítim de

Barcelona hi ha una bona col·lecció de mascarons. Entre els exposats en destaca el denominat "El Ninot", del segle XIX, que representa un noi amb el nomenament d'alumne de nàutica en una mà i la gorra de visera a l'altra. Una vegada desballestat el vaixell que el duïa, fou posat a la façana d'una taverna de Barcelona. La veritat és que la definició de "Ninot" és molt grollera, ja que el mascaró és d'una factura impecable. Al Museu també hi ha el mascaró d'una dona que figurava a la proa de la corbeta "Blanca Aurora" construïda a Lloret de Mar el 1848; es tractava del retrat de Maria Parés, filla de l'armador Silvestre Parés. Amb l'arribada del vaixell de propulsió mecànica van desaparèixer, amb alguna excepció, els mascarons. Es dona el cas curiós que el 1912 la Linea Cunard va anunciar que el seu pròxim transatlàntic, l'"Aquitania", seria un peu (0,3048 m) més llarg que el vaixell alemany "Imperator". La notícia va ferir l'orgull germànic i, per remeiar-ho, no se'ls va ocórrer altra cosa que instal·lar a la proa del transatlàntic una aparatosa àguila de bron-

ze daurat amb la corona imperial sobre el cap, les ales desplegades i el coll estirat, i aconseguiren així sobrepassar el futur "Aquitania" en 2,74 metres. Aquesta estúpida rivalitat va durar poc, ja que uns mesos més tard un cop de mar se'n va endur les ales de l'àguila i, finalment, la companyia alemanya en va treure la resta de la proa del vaixell.

Personalment, els mascarons que representen la figura humana no m'agraden. El sol fet de veure-la encastada a la proa d'un vaixell em fa certa angúnia. Recordo la fotografia d'un mascaró representant una deessa mitològica que quan era nova devia fer el seu efecte, però les inclemències del temps l'havien clivellat i pràcticament n'havien esborrat la pintura, sobretot la del contorn dels ulls, cosa que donava al rostre una mirada desorbitada, embogida de terror; realment horripilant. Si avui dia encara fossin vigents els mascarons, no m'imagino el d'un Montilla o d'un Maragall amb l'Estatut a la mà encastat a la proa d'un vaixell.

J. Condeminas.

Cròniques exposicions

Bicentenari de l'arquitecte
masnoví

Miquel Garriga i Roca (1808-1888)

Per Joan Muray
Vocal de Cultura

Aquesta exposició, que va coincidir amb la biografia del protagonista feta al butlletí de juny d'enguany a la secció Històries de la Vila, fou inaugurada el passat 14 de juny amb assistència d'un públic sensible a la nostra història; la seva durada és fins al 11 de juliol, com a exposició institucional de Gent del Masnou, dins els actes de Festa Major de Sant Pere.

S'hi pot veure, desglossada i en imatges, la major part del que s'esmenta a la biografia. Com el seu retrat, un bonic dibuix a la ploma, llistes de les seves obres principals i projectes, plànols com el del Masnou de 1846, on hi ha el projecte d'eixample que hi realitzà, acompanyat d'un interessant dibuix acolorit del Masnou des del mar (l'original es troba al Museu Municipal de Nàutica del Masnou) i el de Barcelona, amb els seus 119 quarteirons, un detallat i precís plànol fet el 1858 i que ara, 150 anys després, encara no ha estat superat; també s'hi poden veure dibuixos diversos de projectes que féu, i el del Gran Teatre del Liceu, la sala del qual, segons ell mateix contà, prenia forma del seu barret.

Miquel Garriga i Roca, nat a l'aleshores veïnat de les cases del mar d'Alella, des del 1846 dins el municipi del Masnou, fou un important, destacat i innovador arquitecte, a

més d'una persona de caire lliberal i preocupat pels desvalguts, que, a més de les grans obres que va deixar, fou arquitecte municipal del Masnou, de Mataró i de Barcelona.

Com tot personatge rellevant, a la vida va tenir problemes amb els qui manaven, tals com el de no ser triat el seu projecte d'eixample de Barcelona, un interessant i pràctic projecte, que fou desestimat en benefici del de Cerdà, que ni tan sols s'havia presentat al concurs, però que queia bé a les autoritats pel fet de ser enginyer militar.

Al Masnou també va patir injustícies, tal com es pot comprovar en uns documents que arribaren el mateix dia de la inauguració de l'exposició i que, per tant, no pogueren ser inclosos a la biografia que se'n féu, però sí llegits al públic assistent; i les segueix tenint, ja que, a part de *Gent del Masnou*, ningú més no n'ha fet esment en una data tan significativa com és el BICENTENARI DEL SEU NAIXEMENT.

El document a què ens referim a l'apartat anterior és una minsa carta d'acomiadament, sense especificar-ne el motiu, datada el 13 d'octubre del 1871, carta que va rebre tot estant a Madrid en missió municipal, que li va dirigir l'alcalde del Masnou d'aleshores, Antoni Font i Mercè. Aquest mateix alcalde estigué també dins el conjunt d'alcaldes implicats en

el famós afer dels aranzels sobre el preu de la gallina a la plaça del 1880 al 1886 (Vegeu "La revolta de les gallines", llibre publicat el 2002). Tot i que, pel que es pot comprovar, ja deuria fer dos anys, o sigui des del 1869, que no devia estar en relacions gaire bones amb l'Ajuntament del Masnou.

Un segon document, aquest signat per Garriga i Roca el 29 de juny del 1881, o sigui, quasi deu anys després, on exposa tot el cas a l'alcalde que aleshores hi havia demanant-li que es nomenés un comissió arbitral per examinar tot l'afer i dictaminar en justícia. I un altre, amb data octubre del 1869, al qual un ciutadà del Masnou, que no es pot saber de qui es tracta, ja que no està signat, però que deuria estar ben assabentat de tot, aclareix que fou acomiadat després de vint-i-un anys d'excel·lents serveis (o sigui des del 1848) per motius econòmics falsos, ja que, en cessar-lo a ell i un altre arquitecte, reduïren dos sous, però n'augmentaren el nombre d'ajudants, i doblaren el sou a tots els qui quedaren, antics i nous, i que a més fou causa de perjudici per ser personal poc competent, i que a sobre va produir un notable increment a l'economia municipal. Aquest ciutadà també aclareix que la causa fou per problemes partidistes (com sempre). Hem volgut fer aquest aclariment en

aquesta crònica de l'exposició, per ser de justícia a qui tant féu pel Masnou i per Catalunya en aquells moments esplendorosos i alhora problemàtics d'aquell convuls segle XIX.

Cròniques exposicions

per Joan Muray
Vocal de Cultura

MEM.

25 anys del moviment educatiu al Maresme

Aquesta mostra commemora, com diu el seu títol, el vint-i-cinquè aniversari del Moviment Educatiu del Maresme.

És una exposició molt interessant, que demostra la força d'aquest moviment educatiu a la nostra comarca, explicat per mitjà de plafons, als quals es poden veure tots els passos que ha fet aquest col·lectiu de mestres per arribar on som.

És una història feta de noms, dates, matèries, etc., però molt especialment de persones, les que al llarg d'aquests anys hi han passat i les que actualment el porten endavant.

L'exposició és itinerant; fou inaugurada el passat mes de març a Mataró, capital comarcal, per després seguir a Pineda de Mar i ara al Masnou, a la nostra Sala d'Art, que els seus organitzadors trobaren molt més adient que el lloc ofert pel municipi.

La mostra restarà oberta fins al proper 13 de juny; però abans, el dimecres, **11 de juny, a les 6 de la tarda**, tindrem una magna **conferència**, que donarà a la nostra **Sala d'Actes** l'eminent professor **Jaume Cela** (recentment condecorat amb la Creu de Sant Jordi) sota el títol de **"25 anys de MEM. 25 anys**

d'il·lusió compartida".

A tots ells, els agraïm la presència i haver compartit amb l'entitat l'interès per mostrar les seves activitats i projectes. Mercès.

Frederic Burnat dibuixos i olis

Aquest soci i amic ens va presentar vint-i-vuit obres de tècnica variada, que anava des del dibuix de tinta fins als olis, passant per acrílics i cretes. També variats eren els temes, dels quals hi havia marines, paisatge i retrat.

Frederic Burnat és ja un vell conegut de la nostra Sala d'Art, ja que ha participat durant anys en exposicions col·lectives de socis; però ara, quan ja porta dotze anys pintant i tres d'estudi a l'Escola d'Arts i Oficis de Barcelona, ens va presentar aquesta, la seva primera exposició en solitari.

Les seves obres, podem emmarcar-les com a clàssiques, però ben presentades, amb bona perspectiva i naturals de color, que produeixen un efecte òptic bonic i sedant.

Va tenir una bona acollida i va rebre força elogis.

Josep Igual aquarel·les i olis

Aquest també soci no necessita gaire presentació, tant per la seva trajectòria professional com per haver partici-

pat en pràcticament totes les col·lectives que hem fet, així com en les fires d'art que l'entitat havia dut a terme als primer anys de la seva existència; també, uns anys enrere havia fet exposicions individuals a la nostra Sala.

De totes formes, cal dir que és un excel·lent dibuixant, precís i matemàtic, i que la seva professió, en la qual porta força anys, se li veu i es nota.

A la d'enguany ens va presentar un reguitzell d'obres, amb les tècniques que li són habituals, com l'aquarel·la i l'oli, i de formats ben amplis i diversos. Els temes masnovins eren els més abundosos, tot i que els de muntanya, paisatges i algun de flora també hi eren presents. És un artista que agrada molt a un tipus de públic, ja que l'èxit fou rotund, tal com ho confirmen les vendes, tot i el moment (?) de crisi actual.

Cròniques Coral Xabec

Per Esteve Pujol i Pons

La Coral Xabec a Tagamanent

Ja feia dies que havíem quedat amb el *Cor de la Muntanya*, d'Aiguafreda, que aniríem a la parròquia de Santa Eugènia del Congost, situada al municipi de Tagament, al Vallès Oriental, a fer-hi una cantada després de la missa dominical. Hi vam anar el diumenge 8 de juny, al migdia.

Esglesiola petita; ambient familiar; clima cordial; proximitat afectiva i física; espai reduït.

La Montserrat Llagostera dirigeix; la Bàrbara Llacay acompanya al piano; els cantaires, com sempre, tan bé com sabem; el públic aplaudeix amb ganes.

El cel amenaçava pluja, només amenaçava.

I què vam cantar? Sempre ho faig constar a les cròniques de concerts i cantades a fi que en quedi constància... per a la posteritat. Tres cançons

masnovines, totes tres amb lletra de Francesc Ramentol i música de Grau Maristany: *La rondalla de les ones*; *Bella Nit*, vals de caramelles i *Les cabòries d'en Peret*; totes tres jovials i alegres, fresques com una rosa.

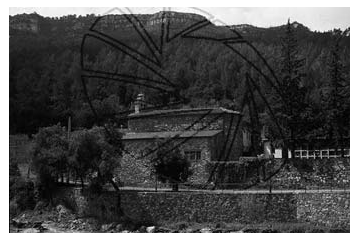
I, com d'altres vegades, vam anar cap a les Amèriques: *Adiós Nonino* (Astor Piazzolla, arran. Néstor Zadoff); *Punto de Habanera* (Néstor Luján – Xavier Montsalvatge); *From the time you say goodbye* (Leslie Sturdy – arran. Ruud Bos); i *Ev'ry time I feel the spirit* (Cant espiritual negre – arran. Ken Burton). Amb els cantaires de la coral vallesana i sota la direcció del seu director, Pau Puche, vam concloure amb el cant comú *Canticorum iubilo* (G.F.Händel). El cant de conjunt és sempre tot un símbol de l'agermanament que neix de la música i el cant.

Tal com va dir el presentador del concert: *Música del Masnou, prop del mar, per a la gent del Congost, tocant al riu.*

Com veieu, una cantada festiva, d'aquelles que es fan curtes, però deixen un bon regust. Val a dir que, el bon regust, també el va deixar l'aperitiu que els amfitrions havien preparat al clos de davant de l'església camperola; hi havia unes galetes artesanals amb trossos de xocolata... tots vam felicitar-ne l'autora i hi va haver qui li'n va demanar la recepta. Gràcies, cantaires del Tagamanent!

Interior i exterior de l'església de Santa Eugènia del Congost al municipi de Tagamanent

Concert històric de Festa Major de la coral Xabec

Molts masnovins i no masnovins van venir a omplir la Parròquia de Sant Pere per gaudir del concert vesperal del dia 30 de juny.

Haviem començat la Festa Major amb un castell de focs i la vam acabar amb un castell de cançons. Va ser un castell amb un recinte exterior, com si diguéssim un pati d'armes, i també amb una antiga i robusta torre de l'homenatge. Tots els castells tenien, traspassats pont llevadís i fossat, una esplanada dins les muralles per rebre-hi tothom, gent de prop i gent de lluny; i al cor del castell, ah!, al cor del castell hi havia la torre de l'homenatge; era l'estança íntima, el recer pairal, el redós de la família, el rovell de l'ou.

Al recinte exterior, el d'entrada, hi vam trobar melodies foranes, d'aquelles de les amèriques. Cants que van néixer al Nou Món i van venir cap aquí en forma de melodies cultes, passades ja pel sedàs dels arranjaments treballats, polits. Primer ens topàrem amb un grup d'antics esclaus negres que cantaven enfervorits un cant bíblic, *Ev'ry time I feel the Spirit* (Gospel tradicional / arrj. Ken Burton). Més enllà, un ròdol de personatges embadalits amb la natura, núvols, ocells blaus i arcs de Sant Martí, entonant la melodia més memorable del *Mag d'Oz*, pel·lícula que fa somiar, *Over the rainbow* /Harpurg-Arlen / arrj. Montserrat Llagostera). Un tros més separats, un cercle d'amics que cantussejaven un comiat curull de sentiment, quin adéu més tendre!, *From the time You say Goodbye* (Leslie Sturdy / arrj. Ruud Bos). Encara un altre aplec d'homes, bruts i peluts, que picaven feixucs, compassadament, posant travesses i vies per al camí de ferro que travessarà tot Amèrica del Nord, *Drill ye tarrriers, drill* (Thomas F. Casey & Charles Cçonnely / arrj. Thomas Rodgers). Els darrers foren una rotllana de gent nascuda aquí, però amb ressons d'allí; les havaneres sempre són les Antilles arribades a casa i arrelades al nostre terror, amb rom i amor, tots dos ben

calents, *Punto de Habanera* (lletra Néstor Luján / música Xavier Montsalvatge).

Vam fruir d'aquesta entrada al castell de cançons, badiu de gent policroma, àgora bigarrada, amb accents forasters.

A la segona part pujàrem a la torre de l'homenatge del nostre castell de cançons. Uns cantaires van repartir una guia, que com un plànol orientador va menar el públic amb comoditat pels seus laberints interiors. Era la lletra de les cançons que escoltarien a fi de no perdre-se'n ni un bri. Aquesta torre de l'homenatge es deia **el Masnou**.

La Montserrat Llagostera, directora de la coral, va fent un treball de recuperació curós de velles melodies, que havien estat populars a la nostra vila anys ah, compostes per poetes i músics masnovins, i que la pols de l'oblit havia arraconat a les lleixes de la Societat La Calàndria. Als primers bancs hi havia representants institucionals d'aquella entitat, cantaire i benefactora. També hi vam veure descendents i parents dels poetes i músics masnovins de primeries del segle xx, que ens van honrar amb la seva presència al concert. Gràcies a tots!

I ens vam enfilem a la torre. La lletra que sentírem al primer replà de l'escala noble era antiga; la música, nova, *Al Masnou* (lletra Josep Pujadas Truch / música Montserrat Llagostera Torrent). Després traguérem el nas per la finestra amb gelosies i veiérem i sentírem l'espetic de les ones de la mar propera, cant amorós que ressona des de fa més de cent anys, *La rondalla de les ones*. "Americana" (lletra Francesc Raméntol / música Gerard Maristany / arrj. Montserrat Llagostera). Abocats al balcó de dalt, ullàrem un petit bosc de salzes que voreja el riu, ens n'arribaven olors penetrants de primavera, *Entre els salzers*. "Polca corejada" (A.Castells Casas /arrj. Monserrat Llagostera). I arribàrem a la torre més alta i, d'allà estant, albiràrem mar i muntanya, mariner i pastor, que coneixen prou on s'amaga la nostra aimia: digueu on l'heu vista, pel mar o pel prat?, *Preludi*

Foto: R. Boadella, cedida per: Comunicació i premsa Aj. del Masnou

primaveral. “Americana” (lletra Francesc Raméntol / música Gerard Maristany / arrj. Montserrat Llagostera). I entràrem a la sala senyorial i hi trobàrem un aplec de dames garlaire i els demanàrem silenci perquè escoltessin cabòries amoroses d’un galant enamorat, *Les cabòries d’en Peret*. “Schotichs humorístic” (lletra Francesc Raméntol / música Gerard Maristany / arrj. Montserrat Llagostera). I després festa grossa a l’ ampla terrassa de la torre: era Pasqua i cantàrem caramelles,

d’aquelles bucòliques i senzilles, i *pensarem en La Calàndria, que, bo i complint sa missió, vol viure amb pau i harmonia amb la nostra població*. És que ja s’han acabat les guerres d’antany. *Bella nit*. “Vals de Caramelles” (lletra i música Gerard Maristany / arrj. Montserrat Llagostera). I a la fi sonaren les notes del Vals de les Pepones per iniciar el ball del castell, *El Cantaire del Masnou* (música Joan Costa / arrj. Montserrat Llagostera). L’entusiasme dels aplaudiments va

convidar a bisar *Bella nit*. La insistència de l’ovació va fer que cantaires i públic cantéssim plegats *El Cantaire del Masnou* o *Vals de les Pepones*. Tots vam gaudir d’una estada esplèndida al nostre castell més nostre, a casa, a casa nostra! La Bàrbara Llacay ens va acompanyar al piano com tantes vegades i amb el bon gust de sempre. Hi havia qui deia *Ha estat un concert històric*. Deixem-ho així. Aquest cronista hi està d’acord.

Talleu i feu nos-ho arribar per correu o personalment al carrer Dr. Agell, 9 - 08320 el Masnou

Vols fer-te soci de Gent del Masnou?

BUTLLETA D’INSCRIPCIÓ

Nom i cognoms:

Adreça: DNI:

Data de naixement: Telèfon:

Nom i cognom cònjuge / parella:

Adreça electrònica (e-mail)

Quota anual: 25,50 € (Revisable anualment amb l’IPC)

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Autoritzo el pagament de les quotes de Gent del Masnou amb càrrec al meu compte / llibreta:

Banc / Caixa Adreça

Núm. de compte / llibreta Entitat / oficina / D.C. / núm. de compte

El Masnou.....de.....de.....

Signatura autoritzada

Teatre capital

Per Rosa M. Isart
Fotos: M. J. R. Lucas

Una bona refrescada

Primer de mes. Trobem amor i humor a **La Villarroel** per apropar-nos (fins al dia 27) a la vida d'una família a través de *Nunca estuviste tan adorable* de **Javier Daulte**; mentre a la **Biblioteca de Catalunya** (c/ Hospital, 56) *El Rei Lear* de **Shakespeare** bullirà elegant durant tot el mes, en una proposta de La Perla 29 (www.pas29.com) que encapçala Oriol Broggi.

Del 2 al 13 de juliol el **Teatre Tantarantana** (c/ de les Flors,

Paco Zarzoso

Foto gentilesa del Teatre Tantarantana

22), dintre de "La Torna del Grec", fa pujar a escena el text *Umbral* del dramaturg valencià **Paco Zarzoso** (Port de Sagunt, 1966; www.hongaresa.es), amb direcció de Markus Sprösthom i interpretació del propi autor i de Lola López. Cinc espais urbans, entre privats i públics, entre nocturns i diürns (un portal, un estudi fotogràfic, un pas de vianants, un apartament i l'oficina d'un escorxador), són l'espai de partença per a la (in)comunicació humana i/o amorosa. Immediatament, **del 15 al 27** de juliol agafa el retlleu un espectacle de **sarsuela** de saló, *Música clásica. Disparate cómico-lírico en un acto* amb llibret de José Estremera, música de **Ruperto Chapí** (1851-1909) i adaptació i direcció de la manresana Viviana Salisi i d'Artur Arranz.

La **Sala Muntaner** (c/ Muntaner, 4) refrescarà el mes (del 9 de juliol al 3 d'agost) amb *Benefactors* de Michael Frayn (Londres, 1933), una àcida visió al món de les relacions humanes, en una traducció de Joan Sellent, dirigida per Manuel Dueso i interpretada (cia. Q-Ars Teatre; <http://qarsteatre.blogspot.com>) per Mercè Anglès, Josep J. Julien, Anna Güell i Albert Ribalta ().

Del 9 al 20 de juliol **Txaikovski** (1840-1893) amb el ballet *El llac dels cisnes* i **Prokofiev** (1891-1953) amb el ballet *Romeu i Julieta*, del 22 al 27 de juliol, arriben a l'escenari del **Teatre Apolo** (Av. del Paral·lel, 59) a través del Ballet de Moscou.

Tres dies només (de l'11 al 13 de juliol –aquest dia, diumenge 13, recordem que tanca, per vacances, el **musical Mamma Mia**–) per gaudir del *Dido & Aeneas* de Henry

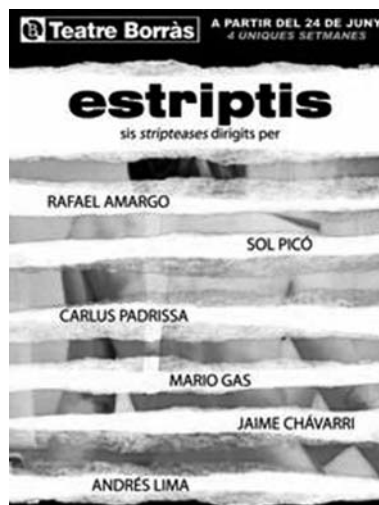
Purcell (1659-1695), sota la coreografia i direcció de **Sasha Waltz**, a la Sala Gran del TNC!

En principi fins al 20 de juliol el **Teatre Borràs** (plça Urquinaona, 9) desinhibeix el públic amb *Estriptis*. Sis propostes de sis creadors ben diferents (Mario Gas,

Carlús Padrissa, Andrés Lima, Jaime Chávarri, Rafael Amargo, Sol Picó) destapen les ànimes, els cossos, la vida quotidiana, els tabús que arrosseguem callats.

Dos de dos, d'un dels dramaturgs més solvents del país, **Albert Mestres** (Barcelona, 1960), dirigida per Joan Castells i interpretada per Jaume Bernet, Teresa Urroz i Irfan Cheema Chudhary, continua en cartellera al **Brossa Espai Escènic** (www.espaibrossa.com) fins al 27 de juliol. La carrera escènico-literària de Mestres – traductor, per exemple, d'obres de Sade, George Steiner, Fernando Pessoa o Alessandro Baricco– esdevé imprescindible seguir-la.

Final de mes. *Pinsans i cademerres*, un musical de Xavier Albertí amb textos de Narcís Comadira aterra al **Teatre Romea**, del 30 de juliol al 3 d'agost de 2008, amb interpretació de Xavier Albertí, Miquel Cobos, Títou Frauca, Efrém García, Oriol Genís, Maria Hinojosa, Enric Martínez-Castagní, Marisa Martins i Xavier Pujolràs. Recuperarem, entre la nostàlgia i el nostre sentiment irrefrenable, partitures per exemple de Josep Anselm Clavé, Enric Morera, Eduard Toldrà, Joan Comellas, **Xavier Montsalvatge** o **Frederic Mompou** i cuplets i òperetes desconeguts o pràcticament desapareguts de l'escena teatral i musical de l'últim segle.

petit café

VENDA I DEGUSTACIÓ
Cafè i te selecte

**El millor moment en un
ambient tranquil i relaxat**

Plaça d'Ocata, 5-7
Tel 93 540 08 66 · El Masnou

**PETIT
CANIGÓ**

R E S T A U R A N T

MENÚS DIARIS
SERVEI A LA CARTA
MENJARS PER EMPORTAR
DILLUNS TANCAT

Santiago Rusiñol, 43 · Tel. 93 555 23 96 · El Masnou

MATERIAL ELÈCTRIC

ORTA

**ENS HEM TRASLLADAT AL CAMÍ DEL MIG PER
OFERIR-VOS UN MILLOR SERVEI I TAMBÉ EM
CANVIAT DE NOM; ARA ENS DIEM:**

IL-LUMINACIÓ

Cèrcols alògens i de baix consum · Aplics · Làmpades decoració
Regletes i tot tipus de material elèctric

VENDA AL MAJOR I DETALL

J.F. Kennedy, 20-22 nau A. 93 540 33 47 el Masnou · www.mosiluminacion.com

www.canrac.com

Fes la teva comanda a través del web. Recull-la a la
botiga sense cues ni esperes o te la portem a casa.

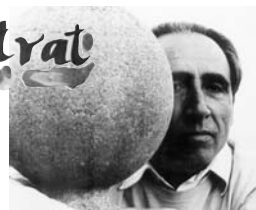

M e s t r e s V i l l à , 1 0 1 · 9 3 5 5 5 1 6 6 4 e l M a s n o u

Del 4 al 24 d'agost Vacances

Petit Diccionari il·lustrat i comentat per Joan Comellas

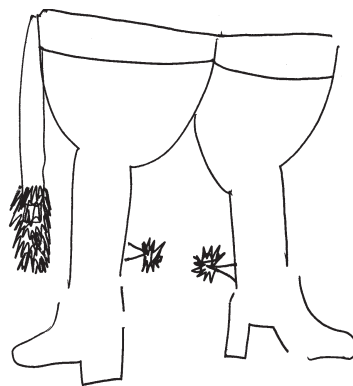
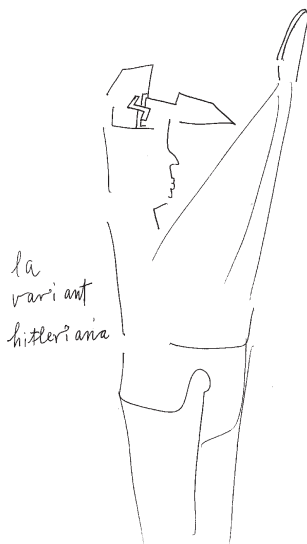
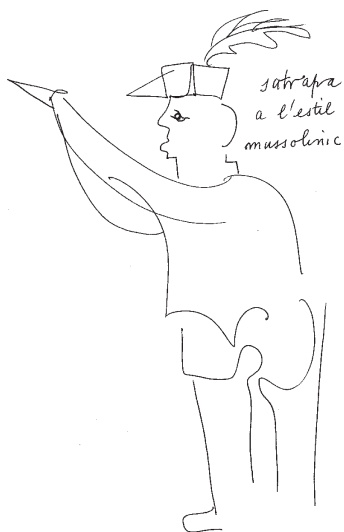
Joan Comellas i Maristany. (El Masnou, Maresme 1913-2000)
Músic, pintor i ceramista

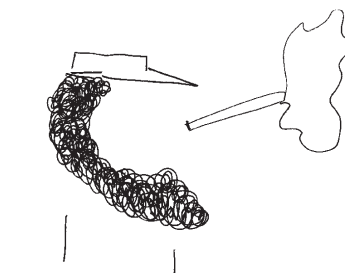
Sàtrapa.

SÀTRAPA.- Home dèspota, cruel, astut, sagaç.

És una "hierba que nunca muere"

a l'espanyola

la cubana

SUBMINISTRAMENTS ELÈCTRICS I FONTANERIA

S.E.F.

Vicenç Linares

Joan Llampallas, 25
93 555 95 62

Ametllers, 12
93 555 83 91

TAPES - MONTADITOS - TAPES - MONTADITOS - TAPES - MONTADITOS - TAPES - MONTADITOS

MENUS AL MIGDIA - MENUS AL MIGDIA - MENUS AL MIGDIA - MENUS AL MIGDIA - MENUS AL MIGDIA

ESMORZARS - ESMORZARS - ESMORZARS - ESMORZARS - ESMORZARS - ESMORZARS - ESMORZARS

cançons

Av. Joan XXIII, 110
El Masnou
(Antic Tapeo)
93 555 93 02

Frankfurt Harera

VINE'NS A
CONÈIXER. SOM
AL CAMI RAL
D'OCATA

Prat de la Riba, 98
93 555 55 55

ATENEM COMANDES
PER TELÈFON

Recreen els mítics milicians i soldats catalans

Els Miquelets de Catalunya es preparen per entrar en escena i participar en actes històrics

Els Miquelets de Catalunya s'han fixat el 2008 com a any de la seva posada en escena i de la presentació pública de l'entitat. Aquesta associació cultural, fundada a Manresa en el mes de desembre del 2005, té per objectiu fer reviu, mitjançant grups de recreació històrica, els milicians i els soldats que des del 1704 fins al 18 de setembre del 1714 van defensar els drets, les llibertats i les institucions catalanes, segons explica el president, Marc Clotet. Per fer la còpia fidel del vestuari dels soldats, han fet una recerca important i han hagut de comprar material al Canadà o Anglaterra, entre d'altres. Actualment són una vintena de socis.

Són pocs, reconeix Clotet, però tampoc no n'han fet gaire divulgació dels propòsits que persegueix l'entitat. Des de la seva fundació, han dedicat els esforços a buscar la informació que els permetés recrear de forma fidedigna el vestuari dels soldats i milicians d'aquella època. Ara, amb aquesta feina feta, es troben que recuperar aquell vestuari, aquella eina o les armes que portaven els soldats a primers del segle XVIII els representa una inversió superior als 1.500 euros per persona. 'Això fa que molts que voldrien, s'hi repensin', diu Clotet, que lamenta la manca de més suport institucional.

L'associació vol participar en reconstruccions històriques de batalles, desfilades o celebra-

cions com l'Onze o el Divuit de Setembre. Els integrants dels grups de recreació portaran fusells d'avantcàrrega per fer més contundents i espectaculars, però sobretot més sorolloses, les seves actuacions.

En aquests moments s'està treballant en la reconstrucció dels uniformes del Regiment de la Diputació (1705-1714), un dels regiments d'infanteria creats per la Generalitat per fer front als

exèrcits borbònics. Concretament, estan elaborant prototipus dels uniformes de fuseller, granader, timbaler, capità, sergent i alferes (portaestendart). Els cinturons s'elaboren a Mora d'Ebre, els fusells arriben d'Anglaterra, els vestits es confeccionen a Manresa i Sant Fruitós, i les espases vénen del Canadà.

La primera constància escrita del nom dels Miquelets es remunta a l'any 1640, durant la Guerra dels Segadors. Aleshores, amb l'objectiu d'enfrontar-se a les tropes de Felip IV de Castella, les autoritats catalanes van formar un cos de soldats irregulars amb el nom de "Companyia d'Almogàvers", conegut popularment com a "Miquelets". Els Miquelets feren bo el seu nom original i causaren grans baixes als terços castellans. Durant la Guerra dels Nou Anys (1688-1697) van demostrar altra vegada la seva vàlua, aquesta vegada contra els soldats del rei de França.

Exposicions

Fins a l'11/7

BICENTENARI (1808-2008) DE L'ARQUITECTE
"MASNOVÍ" MIQUEL GARRIGA I ROCA

Del 12/7 a l'1/8

AMPARO GARCÍA. FOTOGRAFIES.

Col·leccionisme

PLAQUES DE CAVA I SEGELLS

TROBADA MENSUAL D'INTERCANVI
DE PLAQUES DE CAVA I FILATÈLIA

(cada segon dimecres de mes)

Dimecres 9 de juliol, de 7 a 9 del vespre E i
mes d'agost (tancat per vacances).

Concert

VIII MARATÓ DE VEUS LÍRIQUES

Diumenge 20 de juliol a les 7 de la tarda

Direcció: MONTSERRAT APARICI

Quotes de soci 2008

Durant aquest mes de juliol procedirem al
cobrament de les quotes de soci del l'any
2008 domiciliades en compte bancari.

LA CORAL XABEC DEMANA CANTAIRES

Tothom qui hi estigui interessat hi serà ben rebut.
De manera especial ens calen veus d'homes, tant
de tenors com de baixos.

Animeu-vos-hi i veniu a provar la veu qualsevol
dimarts abans de començar l'assaig, o sigui, una
mica abans de dos quarts de deu del vespre.

Qui canta, els seus mals espanta!

L'ENDEVINALLA per V.D.R.

Vull dir-te una cosa
que no sap ningú:
que sempre tinc jo
i mai la tens tu.

Resposta : L'ENDEVINALLA

XXXVI Curs de Balls de Saló Setembre-Octubre 2008

del 26 de setembre al 19 de desembre

Cada divendres de 20.30 a 22.30
**Rock, tango, cha-cha-cha, vals, polca,
fox, pas doble, mambo, etc...**

Preu parella soci: **75 €** no soci **85€**

Places limitades.

Inscripcions i informació: a

Gent del Masnou Dr. Agell, 9
de 6 a 9 del vespre.

93 540 39 29

Organitza: Vocalia Recreativa

Sortida dels tres pobles. 2008

Ja fa dies de la sortida dels tres pobles d'Alella, el Masnou i Teià; però no per això deixa de ser una activitat que no destaca per ser una de les caminades més populars que s'han fet mai al poble, que jo recordi. Sembla ser que cada any hi ha més participants. Ara és quan comença a fer-se més complicat per als organitzadors; més gent, més mitjans, més control, més maldecaps... però també més lloances i felicitacions per als qui van tenir aquesta bona pensada. Diuen que és més fàcil enamorar que perdre i en aquesta iniciativa esperem que no sigui com passa sovint amb moltes coses, que quan comporten una mica de sacrifici i esforç es deixen de fer. Aquest any la caminada es va endinsar per camins coneguts i no tan coneguts i dic això perquè hi havia indrets molt coneguts, com el Camí de la Cornisa o de la Serra, i en canvi d'altres que jo particularment no sabia que hi eren. Vam sortir del Masnou i passàrem per camins d'Alella festejant indrets urbans de Teià, fregant frontera amb Premià per acabar aire-

jant-nos i menjant un entrepà a la platja de la nostra vila.

Una sortida per caminar una bona estona fent esport i coneixent aquest nostre país tan bonic, cada vegada més poblat, és cert, però que encara manté la seva originària bellesa.

En acabar, tothom cap a casa, satisfets d'haver complert amb nota brillant el repte de l'excursió: fer-nos sortir unes hores de la rutina del diumenge.

— M'haig de proposar fermament de fer més coses com aquesta; no em pensava que estigués tan en forma encara!

Lluís Valls

Fotografies i muntatges ▼ Taller de Pubicitat

PUBLIREPORTATGE

El moment de l'inscripció és l'estona més inquietant ja te ganes de començar

08 13 d'abril -Tercera edició-

Restaurant

DURAN

(tanquem el dimecres)

Àngel Guimerà, 18 · 08329 Alella · 93 555 10 45

CLUB DE TENNIS BARCELONA-TEIÀ

13 PISTES DE TENNIS · 3 PISTES DE PADLE
PISCINA, RESTAURANT, LOCALS SOCIALS

Ramon Llull, 12 · 93 555 37 00 · Teià

LABORATORI
FOTOGRAFIC
DE FOTO'S
Centre Fuji R. Villarrubia
defotosrw@hotmail.com

Tenim tot el reportatge

Almeria, 27 · 93 540 42 26 el Msn

TALLER DE PUBLICITAT
DISSENY GRÀFIC

Lluís Valls Marí
93 555 80 06/16 59

laBotigadel DURAN

Menjar per emportar · Restaurant

Àngel Guimerà, 20 · 08329 Alella · 93 540 70 93

Portes i automatismes Enric, sl

93 540 72 40 Pregunti-us

P. Buvisa. C/Indústria 14 · 93 555 93 88 · 609 83 55 22 · Teià · Port esportiu el Masnou, local 77 93 540 72 40 · El Masnou

www.automatismesenric.com

En arribar la fotografia de rigor; tots una mica
cansats però satisfets.

Arran de sol

Per Pledebuit

Podria ser que ja us n'hagués parlat; però, ja que cada dia es fa més evident, em permeto d'insistir-hi i, com sempre, direu *aquest quatre potes ja torna a anar-se'n per les branques en comptes d'anar al gra*.

Doncs bé, anem al gra; i quin gra!, més que un gra sembla un floronco, per l'extensió que abasta.

Em refereixo al mal gust imperant en una part de la població, especialment a l'hora de pintar les façanes de les cases. Per sort, no en són gaires; però en ser, per estridents, tan evidents, semblen molts més.

Són tan xarones algunes que, la veritat, produeixen un perjudici visual, més o menys com l'auditiu d'aquelles persones que et diuen tot un seguit de barbarismes, com: *buenu, desdeluego, aceres, basures, gafes*, etc., que fan que fins i tot s'hagi d'arronsar el pobre cuc de l'orella en escoltar-ho. Feu un tomb per la vila i, carrer sí i carrer també, en podreu veure. N'hi ha per a tots els gusts (o mal gust). En veureu de tota la gamma d'ocres i grocs, des del color de merda d'oca fins als del salmó més pujat; de la gamma dels vermells i granats, com els rosats, fúcsies, granats, fins als colors més ataronjats; de grisos, de verds; i, és clar, de la gamma dels blaus i vermellosos, com els morats o porpra. I per si no fos prou tota aquesta mena de parets violades, n'hi ha que deuen voler fer la seva façana, com us diria?, més de disseny o més personalitzada (que això es porta molt ara), i barregen uns i altres colors forts, amb tan mal gust que ho fan combinant colors que si no hi diuen, hi treuen.

I per adobar-ho tot, com la cirereta que curulla el pastís, tenim les façanes de cases on viuen els vinguts de l'altre riba mediterrània, que, refonoll, quin gust. N'he vist una en què la façana és de color turquesa, els marcs de portes i finestres, de color rave i la fusta de porta i finestres, de color metal·litzat (d'allò que en diem purpurina).

Aquí, als pobles del nord mediterrani, les cases de poble, des de temps ancestral, havien estat de color blanc; i als darrers segles també n'hi havia alguna que, per ser més rica arquitectònicament, era de color de la gamma crema. Alguns potser direu sí, però hi ha llocs, com als països nòrdics europeus, on les cases són de colors vius i forts. Sí, teniu raó, però allà és normal que sigui així, ja que pel seu clima, fred, gris i plujós, és lògic que vulguin donar color a les cases. A més que aquests colors forts atrapen millor el sol i la calor, que allà tanta falta els fan.

Però en canvi aquí, als països més assolellats, ens van millor els colors pàl·lids, especialment el blanc, que escup millor el sol i la calor.

Bé, feu una passejada per la vila i observeu. Bup, bup.

Gairebé tot això és veritat

Per Carles Maristany

Un vell optimista

L'artrític, el diabètic, l'hipertens, el reumàtic, tot aquell que tingui aquest mal tan problemàtic, que vingui a aquesta festa de alegria i bon humor, per què no?

La recepta és la següent: Una culleradeta de bon amor, un bon raig d'alegria amanit amb sal i pebre i rovell d'ou, cinc gotes d'optimisme, no pensar en si mateix i pensar en els altres...

Amb això ja n'hi ha prou!

Que no podem saltar com la cabra o com el peix, bé i què?... si ens podem passejar...!

Que no podem menjar tot el que ens apeteix perquè el colesterol creix i la pressió puja amb l'excessiva pitança i l'alegre traguejar?

Atenció!

Doncs tenint satisfetes cassussa i panxa, no és millor que morir d'afartament?

Que no podem tranuitar perquè els bronquis protesten i s'altera el nostre cor, doncs ben asseguts a la butaca, què millor que la televisió per no gastar de la butxaca? L'edat jove ja ha passat amb la febre perillosa; deixem-ho tot com està i a pensar en una altra cosa.

Res, amics. Tant se val com ho veieu,

que si no us consoleu

és perquè no ho enteneu.

Aquesta edat té la seva pròpia bellesa (amb B), el seu encant, el seu cimbell; res de tristor, angouxa i dol, que no hi ha cap pena que no tingui el seu consol.

I després de tant passejar i ballar retornarem a casa nostra desitjosos de descansar.

En recobrar la salut, revindran les perdudes il·lusions de la formosa joventut.

Ara, que m'escoltin les vídues perquè surtin de dubtes:

Això de refer la vida amb un altre matrimoni

no mereix el meu consell.

Si ja donaren testimoni

amb el marit i amb els fills...

que no les tempti el dimoni!

No es busquin més embolics, que tot cercant la puixança tot i ser un adob, un pedaç vell, acabés...

amb mal de panxa.

El Masnou, juny 2008

MASNOU.COM
Portal social
WWW.ELWWW
Jordi Viñas Tremols
686 07 87 34

Ceigrup
Immobiliaries
FINQUES MESLLOC
LLIGONA CAYETANO
Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou - www.meslloc.com
T/ 93.555.69.03

qÈ'□□'CIGÈ·G:
Serveis immobiliaris en general
API
Administració i venda
de pisos, cases i rústiques. Propietat
horitzontal. Assessoria jurídica
Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
93 555 10 60 / 17 61 • info@finquespuig.net
Visiteu-nos a: **finquespuig.net**

FR
Renter
Des de 1835
c o n s t r u c c i o n s
F r a n c e s c R e n t e r s l
93 540 35 65 · 607 48 22 51

A T
à n g e l t e n a
JOIERS
Ens hem traslladat al carrer Pere Grau 14, al costat de Mobles Vilalta
Pere Grau, 14 · El Masnou · 93 555 64 51
E S P E C I A L I S T E S E N D I A M A N T S

XII FESTIVAL INTERNACIONAL DE TEATRE CÒMIC

ple d'E Riure

EL MASNOU 2008

del 22 al 26 de juliol

VATUA L'OLLA
LOS 2PLAY
CLARET
RICHARD COLLINS-MOORE
CIA DEL FOC
ANTONIA SAN JUAN
LOS GINGERS
SERGI LÓPEZ
JASHGAWRONSKY BROTHERS
VATUKEM
NGORO'NGORO
D'IRQUE & FIEN
JOSEPH COLLARD
YLLANA
TEATRO CHE Y MOCHE

A LA PLATJA, DAVANT DEL BAIXADOR D'OCATA

Organitzat:

Ajuntament del Masnou

chaperons CÒMIC-TEATRE

Patrocina:

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya

Diputació de Barcelona
sanc de municipis

www.plederiure.cat
Tel. 93 555 17 44

902 10 42 42 ENTRADA
www.plederiure.cat CAIXA D'ESTALVIS